

Kapitel 5

De havde boet sammen et halvt år nu, og der var ingen tvivl om, at det havde pyntet på lejligheden, at Cilles navn var kommet på postkassen.

Lejligheden lå i et helt kompleks fuld af lejligheder.

Det hed Sangerparken, men det var ikke en særlig smuk sang, det sang.

Det var bygget for snart mange år siden, og det havde helt sikkert været grimt allerede dengang, og det var det stadig. Hver lejlighed havde en lille altan, hvor beboerne kunne sidde og nyde en kop kaffe i eftermiddagssolen. Men det gjorde de ikke. For de fleste altaner var så fulde af skrammel, at det ikke var til at komme hverken frem og tilbage mellem gamle parasoller, mærkelig buster, møbler, mannequiner. Det lignede et terrorrømt loppemarked.

Bygningerne var mere grå end de burde være. Godt nok havde kommunen forsøgt at plante lidt grønt, der kunne pynte, men det, der ikke visnede, lugtede af pis. Foran alle opgangene stod den ene ulåste cykel efter den anden, og hver morgen var de byttet ud med andre cykler.

Det, der ikke var cykler, var handicapscootere og rollatorer, der stod på rad og række.

På postkasserne foran opgangene stod der navne så forskellige, at alle bogstaver og alle alfabeter havde været i brug.

Men lejligheden fejlede ikke noget, og så var den billig, og Claus havde lært at leve med, at der tit var råben og skrigen fra nogle af de andre lejligheder.

Hvis væggene kunne tale, ville de nok have underrettet politiet om, at der foregik lidt af hvert i mange af de små hjem.

Der var vist både lidt prostitution i nogen af kældrene. Der gik ikke mange dage i mellem, at der lå brugte kanyler i nogle af opgangene. Det ville heller ikke tage mange minutter at skaffe et våben. Claus havde sine egne hemmeligheder. Det var ikke kun kaffe, der var i kaffesækkene, men det ragede ikke nogen, og det var der, ingen der ville finde ud af.

Oven på Claus boede en mand, der slog sin kone hver aften. Det mindede Claus om sit barndomshjem, og han tænkte tit på at gå op og give overboen som fortjent, men han var et enormt brød, der vejede det dobbelte af Claus og havde lædervest på, når han kørte på sin motorcykel, så det turde Claus ikke. I det hele taget var Claus et værre skvat. Det vidste han jo godt selv. Men han kunne ikke gøre noget ved det.

Cille var mere hardcore end han. Det måtte være nogle overjordiske kræfter, hun havde med sig. Han var overbevist om, at hun ville kunne sætte overboen på plads, men han havde ikke lyst til at bede hende om det. Der var ingen grund til at udstille hans skvattethed mere end højst nødvendigt. Han nød bare at opvarte Cille og at vise, at han var en gentleman.

Det var det sidste, han havde lovet sin mor, da hun lå på dødslejet.

“Lov mig, at du må blive en bedre mand end din far... og hvis du nogensinde er i tvivl - så stol på dig selv.”

Så Claus havde købt blomster hver eneste uge, siden hun var flyttet ind. Han havde inviteret hende ud. Købt smykker til hende. Alt det han havde set på film, at en rigtig gentleman gjorde. De enorme bryster, Cille var kommet ind i forholdet med, var tilmed blevet gjort endnu større på Claus' regning.

“Når jeg er på den her slags opgaver, er det vigtigt, at jeg passer ind,” havde Cille forklaret ham, da hun lå på operationsbordet klar til at få hældt endnu en dråbe silikone i det der i forvejen var et ocean af silikone.

Claus kunne ikke li' at tænke på sig selv som en opgave. Han så Cille som sit livs kærlighed. Det var hende, han skulle blive gammel med. De skulle have et godt liv med masser af børn, som skulle have den trygge barndom, han aldrig selv havde haft.

Men Claus ville gøre alt for Cille, så hvis du ville passe ind i hans verden, så ville han gøre alt for at hjælpe med det. Og han skulle love for, at hun passede ind. Næsten for godt. Hendes arme var blevet tatoveret til ukendelighed, og der var slet ikke plads nok på armene til den enorme slange, hun ville have prikket ind i huden, så hun måtte tage halsen i brug også.

Det største chok havde Claus alligevel fået en dag, han kom hjem og Cille pludselig sagde:

“Davss Clausss. Nu ssskal du ssse løjer.” Og så stak hun sin tunge ud. Da Claus forlod lejligheden den morgen, havde Cilles tunge været en helt almindelig tunge, der var god til at slikke

ham i øret om morgenen og på pikken de dage, han havde heldet med sig.

Nu var samme tunge blevet delt midt på, så der i stedet stak to tunger ud af munden på hende.

“Hvad ssssyssss du om det?”

Kærlighed gør som bekendt blind. Og døv. Så Claus svarede i fuld alvor: “Gud, hvor er det flot, Cille.”

Den splittede tunge var den sidste prik over i'et i Gangster-Cille, som Cille havde udviklet sig til at være.

Men Claus så ikke gangsteren. Han så bare Cille. Han så sit livs kærlighed. Sin redning.

Og hvis han nogensinde så en antydning af en Cille, han ikke kunne genkende, så forklarede han det over for sig selv med, at det jo var fordi Cille var fra en anden verden og i gang med en hemmelig mission. En mission, der gik ud på at redde ham.

Og nu skulle det være. Nu skulle han reddes. For han kunne mærke, at det på en eller anden måde havde virket at Cille var dumpet ned fra himlen. Han følte sig mindre skvattet end tidligere, og han følte, at nu var han klar til at præsentere sin plan for hende. En plan, hun var en stor del af. Nu manglede han bare at købe ringen.